

Благоје Јововић, српски родољуб из Бјелопавлића у Црној Гори, испалио је 10. априла 1957. у Ломас де Паламору, предграђу Буенос Ајреса, хице у усташког поглавника Анту Павелић.

Два метка која су погодила Павелића проузроковала су његову смрт 28. децембра 1959. у Мадриду. Павелић је, дакле, умро од последица рањавања које му је нанео Благоје Јововић.

Атентат на Павелића у Аргентини у целини је био дело шесторо припадника српске равногорске емиграције: Благоја Јововића, Мила Кривокапића, свештеника Радојице Поповића, Јова Пићана, Милеве Гаћеше Пићан и Милана Гаћеше.

Јововић, Кривокапић и Поповић су били из Црне Горе, Пићан из Боке, а брат и сестра Гаћеша из Лике.

Према речима Милеве Гаћеше, атентатори су већ били инспирисаним тиме што су равногорски емигранти 10. новембра 1945. ликвидирали Павелићевог сарадника из Црне Горе, Секулу Дрљевића: „Било нам је драго како су убили Секулу Дрљевића, издајцу, који је толико четника побио. Дрљевића су убила три четника, која су га по свој Европи тражила по избегличким логорима, док га нису нашли и заклали. Ко се толико закрви, мора да зна да ће га рука правде са ножем који вапије за крвљу довека тражити.“

